

DISOLUȚIA

Disoluția ar fi ca noțiune o dizolvare, o descompunere, o ruină, decădere, degradare, destrămare, corupție, dezmăț, dezagregare a ceva ce reprezintă un fel de corpus (ca o culegere de date, texte și alte exprimări adiacente) pentru a defini o stare, de fapt, de natură sociologică, confesională, managerială de conducere locală ori zonală și spre finalul ei politică, cea din urmă cu o puternică ancorare națională, indiferent de țară.

Această „boală” a fost prezentă în îndelungata istorie planetară, pentru că astfel au dispărut civilizații pe care acum arheologii, istoricii și cercetătorii în materie tot dezgroapă și analizează spre atenția celor hipnotizați de domeniul în cauză. Elementele de început fac parte integrantă din traseul oricărei societăți antice, medievale ori moderne și au o valoare de lege ineluctabilă, datorită tarelor omenești existente indiferent de perioadele istorice.

Mai toate imperiile/regatele de-a lungul vremurilor au avut parte, mai devreme ori mai târziu, de o „disoluție”. Păi de ce? Pentru că elementele arătate mai sus acționează în mod sinergic, nu au o componentă singulară de a trasa un parcurs predictibil.

Ca să distrugi o structură administrativă de pildă, acționează corupția. Pentru o entitate politică, pe lângă corupție, vin la rând: degradarea socială, cinismul conducătorilor, hulpavismul acestora spre îndestularea lupilor care vor să guste din „carnea” atârnată în cinghelul puterii. Spre spectrul zamolxian al nostru, vegheat (nu numai de noi, muritorii) de Marele Sfinx din Bucegi, privirea trebuie obligatoriu să ni se îndrepte spre uriașele întinderi în care, cu o încrâncenare milenară, locuiesc în prezent românii; evident, cei care au mai rămas pe aceste meleaguri.

Dacă la majoritatea truditonilor li s-a luat din mână unealta (fabrica „privatizată” și tăiată la fiare vechi), dacă li s-a anulat locul de muncă și dreptul la viață, dacă nu s-a prea construit nimic ci dimpotrivă, și multe altele din zonele de precaritate precum sănătatea, învățământul etc, milioane de semeni au ales calea pribegiei printre străini.

Asist și constat că pe toate planurile viețuirii noastre cotidiene, începând de la grădiniță și până la cei aflați pe băncile facultăților și nu numai, un întreg popor român este stimulat să emigreze, să părăsească în mod obligatoriu această țară, să lase în urmă o imensă cultură agregată în mii de ani, obiceiuri unice în lume, abandonând, de fapt golind cătune/sate/comune/ orașe, care vor fi inevitabil ocupate cu nișe de populații migrante.

Nu demult, răposatul Andrei Gheorghe, un model nonconformist al anilor '90, puncta pentru prezent o serie de maxime/meditații (ale lui) cuplate pe situația actuală a țării noastre.

Spicuiesc câteva dintre ele:

- în jurul nostru, doar mizerie și dezmăț;

- cei mai netrebnici se răsfăț în calești scumpe;
- speranța a leșinat bătută de jandarmi;
- am inima uscată și un gust de cenușă;
- în față nu mai văd decât beznă și întuneric.

Și ca o concluzie, clamată de fiecare dată în emisiunile lui, dar spre sfârșitul existenței, ca un adio, „Rămas bun Națiune”; acest ultim semnal, alături de tradiționalul său mesaj când era în viață, „Salutare, Națiune!”, nu trebuie privite în sens pesimist, ci mai degrabă ca o mobilizare (postumă) a românilor, măcar spre o Adunare adevărată a acestora, a se citi coagularea a energiilor națiunii în Anul Centenarului Marii Uniri, pe care îl proclamă mai toți (unii așa, ca să se afle în treabă) că le aparține și că au prilejul să fie martorii acestui magnific eveniment.

În acest noian media, apare în prim plan un personaj rocambolesc, neavând niciun fel de legătură cu cultura, precum vaca lui Istrate (nu Constantin, care a omorât la Gherla peste 200 de oameni) cu văcarul satului care controla și el într-un fel viețile megieșilor locali. Preopinental aruncă lături ba spre justiție, ba spre zona politicului ori a magistraților.

Cum un analfabet acaparează mentalul omului de rând? Nu este un caz unic în istoria țării noastre.

În vara anului 1935 o întregă națiune își îndrepta privirile spre Maglavit. Petrace Lupu pretindea că a vorbit cu Dumnezeu. Ca o coincidență, și acela era un cioban considerat de unii un sfânt, de alții un nebun.

Revenind la zilele noastre; mai întâi se disimulează în zona politicului, economicului, apoi prin toate ungherele vieții noastre, prin apariții zilnice TV, adesea pe toate posturile.

După ce a stat la „Beciul Domnesc”, sincer să fiu pentru lucruri minore, necondamnat pentru cele cu adevărat grave, acum, prin ieșiri asemănătoare clovnilor, încearcă să demanteleze monstruozițiile existente (după părerea lui) din domeniul justiției, al penologiei, devoalând legături pe care le-a avut el și consăngenii lui (condamnați) cu autorități trecătoare ale statului Român.

Așa merităm, becalizarea României este acum pe calea cea fără de întoarcere. Din ce cauză? Privind serialul „Las Fierbinți”, de altfel un spumos pamflet cinematografic, identificăm starea jalnică în care a ajuns omul de rând, într-o sărăcie lucie, cu corelativele sale limite: incultura, alcoolismul, micile răfuiele ori țâfne, toate la un loc alcătuind un portret robot ce poate fi multiplicat oriunde la noi.

Vine mesia (cu m mic) întunecându-ne mințile cu behăielile specifice și incantațiile către sfinții ortodocși, a legăturilor cancerigene spre zona culturii de care preopinental e complet decuplat. Pretinde că în viitorul partid pe cale să îl clocească vor fi academicieni, profesori, lume cultă, în fine, va avea încă o dată prilejul să-i umilească pe adevărații intelectuali, că deh! are bani. Am un sentiment (față de ai lui nominalizați) de profundă compasiune dacă acei corifei se vor cupla la un sărăntoc cultural. Tabloul este completat cu miile de „doctori” în științe, atari areale fiindule complet necunoscute. Niște amărâți culturali, în principal politicieni, au terfelit și această înaltă instanță științifică. Pe mai departe acești nimeni științifici mai și predau pe la niște facultăți particulare!? Vai de studenții care le urmăresc „prelegerile”.

Da! Trebuie să constat că România este o țară a paradoxurilor. „Înainte” erau clamate (pe șest) cel puțin cinci:

- populația stătea la cozi pentru alimente care se dădeau pe table, dar frigidererele erau pline;
- cincinalul se realiza în patru ani și jumătate;
- în fabrici nu se muncea, erau rebuturi cu nemiluita dar planul se făcea și se depășea;
- deși planul se făcea și salariile creșteau nu prea aveai ce cumpăra cu banii câștigați;
- pe ecranele TV (doar două posturi) românii îl aplaudau pe „Conducătorul iubit”, deși criza economică era endemică.

A fost executat pentru că nu ne-a dat de mâncare, în principal. Acum ne macină alte paradoxuri; aş putea enumera doar cinci, deși sunt infinit mai multe:

- planuri (programe) există dar nu se realizează, vina aparține mai întotdeauna vechii moșteniri recente;
- dacă nu se realizează mai nimic în economie, salariile cresc în principal pentru bugetari, spre

DISOLUȚIA

ciuda celor care muncesc în privat, deși primii, în principiu, nu produc valoare;

- deși salariile cresc și pensiile se majorează, cresc galopant prețurile și corelativ inflația care duce la o îndatorare a populației pe zeci de ani;

- deși cetățenii sunt sărăciți zi de zi, la bănci sunt cozi pentru credite, devenind robi ai acestora pe zeci de ani înainte;

- o bună parte a electoralului (cel care a mai rămas pe aici) aplaudă mărețele realizări ale celor de la putere, considerând că într-un viitor nedefinit ne va aduce o visată bunăstare.

Un observator extern nu înțelege mai nimic.

Investitorii care vin la noi pricep foarte repede alte paradoxuri:

- chiar dacă ai bani nu prea ai ce face cu ei, deoarece o eventuală investiție din care să rezulte un profit îți macină nervii;

- trebuie musai să găsești autohtoni cu relații care să îți netezească părțile către decidenții locali/zonali/naționali;

- nu pot apela la bănci românești pentru credite pe proiecte și multe altele.

Și atunci spre ce ne îndreptăm?

Un program coerent de țară, cum au alții (Ah! Unde ești, CSP-ul coordonat de Văcăroiu!) nu avem, o politică predictibilă așisderea. Marile investiții trebuie să mai aștepte ori sunt „trimise” după „20:20”, metroul (Drumul Taberei, Otopeni) nu se știe, construirea unui alt aeroport, doar enunțată; oricum trimise spre zeci de ani pe mai departe etc.

Trebuie să recunoașem că ne aflăm într-o criză profundă de identitate, de proiecte, de realizări concrete, simțită de partenerii din UE care nu scapă niciun prilej să ne umilească.

Unde am fost când „împușcatul” se plimba în caleașca Reginei Elisabeta a II-a și acum, când, în afară de Președinte, niciun alt oficial român de rang înalt nu are acces la nicio cancelarie Europeană sau de peste Ocean.

Putem aduce această minunată și bogată țară pe calea prosperității, trebuie doar să fie voință, că specialiști (puțini, foarte puțini) încă avem.

Ne-ar fi oare de folos amintirile despre Karl Marx ale lui Paul Lafarque, pe care îl vedea într-o postură de intelectual rasat, preocupat de literatură, de studii filosofice, de opera lui de căpătâi, CAPITALUL, de știința cunoașterii etc.

Ce a scris el cuplat la „opera” lui Lenin, preluată secvențial de I. V. Stalin, a condus la o bună parte a lumii de atunci la un dezastru planetar. Deși la început nu a fost decât o scriere nevinovată.

În miniatură, la noi, să nu repetăm aceleași scenarii, de la un nevinovat și constructiv „Program de Guvernare” s-a ajuns la modificarea legilor justiției, apoi o insinuare de suspendare a Președintelui și pe mai departe CE?

Om trăi și vom vedea!

FLORIAN LAURENȚIU STOIKA

0%

User Rating: Be the first one !

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

Apare sub egida Fundației Literar Istorice „STOIKA”

Independența prin cultură
